

„Азъ, рече вдовица-та, имахъ до днесъ тойзи мой домъ за Елена; щж ѝ го подаржъ, ако ся обхожда добръ и разумно, както ся е обхождала до днесъ, и дльжна съмъ да исповѣдамъ задоволеніе-то си, ако не ще да ся яви подобна съ оныя лъкоумны момичета, кои-то сж толкози откры-ты въ способности и обхожданіята си, чтото не глѣдять друго, освѣнь трухвѣнія, и другы още по-лошевы забавленія. Нъ тойзи ми подаржкъ не ми възбранява отъ да направжъ нѣчто си на брата ѝ, кой-то е еднакво добръ; зачтото Богъ ми е подарилъ богатство, далъ ми срѣдство и ми е наложилъ дльжность-тж да струвамъ добро на ближныя си. Селскый нашъ мѣдникаръ прѣди нѣколко мѣсецы умря, и неговыи домъ ся продава: купувамъ го за тебе, любезвыи Андрѣа, ако ны докажешъ че си достоенъ да работишь добръ негово-то художество (занаять)“.

Вдовица-та изрече тыя думы въ слушаніе на мнозина присѣтствующи у дома ѝ. Нѣком отъ нейны-ты сродницы,